

Míňa koniec mesta. Betónový chodník sa premieňa na štrkom vysypanú cestu. Je snehobiela. Vedie do obrovského parku. Všade je tma. Čierna farba zakrýva zrak ako páska vypichnuté oko. Nesvieti jediné svetlo. Iba Eleonórine hodinky modro zasvietia, keď ručička minie pol. Noc sa vzdúva ako hustá bublina a ona kráča do mĺkveho parku. Topánky sa zabárajú do vlhkého štrku. Eleonóra vie, že cesta škrípe zubami. Zlostne. Chce jej odhryznúť podošvy. Zato, že otravuje. O pol tretej v noci. Usmeje sa a ešte hlbšie zabára podpätky do štrku. Chodník škrípe ešte viac. Eleonóra šúcha nohami, ako najsilnejšie vie. A žalostná pieseň sa rozuteká po parku. Vietor rozkýva konáre stromov. Zakvília. Je to bolestný ston. Pripomína smrteľný výkrik. Eleonóra nemá strach. Možno by aj mala, keby jej samej na sebe záležalo. Keby sama seba trocha milovala. Nič k sebe necíti. Iba prekvapenie, keď sa zavše pozrie

do zrkadla. Akýsi nepokoj, že by mala niečo cítiť k tomuto telu, ktoré jej dala prozreteľnosť. Ako by v ňom bola omylom, kŕmi a umýva ho vedome, akoby olejovala akýsi čudný strojček, v ktorom býva, ktorý jej vnútili na Vianoce. Niekedy sa ohmatáva, či jej telo kamsi nezmizlo... Prekvapí ju, keď narazí na teplú, suchú kožu. Mala by si sa mať viac rada, hovoria jej. Malo by ti na sebe záležať.